

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 64/2021
10.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сузана Матејић, адвокат из ... против туженог „Млекара“ д.о.о. Лесковац, чији је пуномоћник Милан Лазић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 661/2019 од 07.08.2020. године, у седници одржаној 10.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној преко пуномоћника адвоката Милана Лазића из ... против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 661/2019 од 07.08.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена преко пуномоћника адвоката Милана Лазића из ... против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 661/2019 од 07.08.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена преко адвоката Зорана Пешића из ... против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 661/2019 од 07.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 661/2019 од 07.08.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Лесковцу П1 6/17 од 05.12.2018. године у ставовима првом, другом, трећем и петом изреке којима је утврђено да је тужилац, у периоду од 17.09.2014. године до 03.10.2016. године претрпео злостављање на раду од стране директора ББ, одговорног лица туженог, на начин ближе описан у ставу првом изреке, обавезан тужени да о свом трошку објави ову пресуду у једном дневном листу са тиражом преко 10.000 примерака, као и на огласној табли туженог, обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа, исплати износ од 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 209.850,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизије преко адвоката Зорана Пешића из ... због погрешне примене материјалног права и адвоката Милана Лазића из ..., због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи као о изузетно дозвољеним, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене преко адвоката Зорана Пешића из ... у смислу члана 410. став 2. тачка 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касциони суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Чланом 410. став 2. тачка 1. ЗПП је прописано да је ревизија недозвољена ако је ревизију изјавило лице које није овлашћено за подношење ревизије.

Чланом 410. став 1. ЗПП прописано је да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити решењем првостепени суд без одржавања рочишта, а чланом 413. ЗПП, да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити Врховни касациони суд решењем ако то, у границама својих овлашћења (члан 410), није учинио првостепени суд.

У конкретном случају, поднеском од 19.12.2019. године тужени је обавестио суд да ће га у даљем току поступка заступати новоангажовани пуномоћници, између осталих адвокат Милан Лазић из ... и у прилогу доставио пуномоћје за заступање, а да опозива пуномоћја свим адвокатима који су га до тада заступали у поступку.

Код таквог стања ствари, ревизија туженог изјављена преко адвоката Зорана Пешића из ... није дозвољена, због чега је применом члана 413. ЗОО одлучено као у ставу трећем изреке.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, број 36/2010) утврђено је да је тужени према тужиоцу извршио злостављање на раду, предузимањем радњи ближе наведених у ставу првом изреке првостепене пресуде, због чега је у обавези да тужиоцу због претрпљене повреде части и угледа накнади нематеријалну штету.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначењем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене чл. 6. и 31. Закона о спречавању злостављања на раду, којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања, као и правило о терету доказивања. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Ревизијски наводи туженог о битној повреди одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању нису посебно разматрани, јер се по изричитој одредби члана 404. став 1. ЗПП посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5., у вези са чланом 441. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду, спор због злостављања на раду или у вези са радом је радни спор. Ставом 5. истог члана прописана је сходна примена Закона о парничном поступку у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила.

Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради утврђења постојања злостављања на раду и накнаде штете поднета је 01.02.2017. године. Првостепена пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву донета је 05.12.2018. године. Другостепена пресуда донета је 07.08.2020. године.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде од 200.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**